

PREMI LOCAL. CATEGORIA D'ADULTS
JOAN FERRAN I SERRA

El pastor de Sant Maurici

Amb passos feixucs, enfila l'últim tram del corriol pedregós; recolza el sarró a una jove alzina, sobre les farigoles; i cansat, s'arrapa amb força a la reixa del petit finestró.

La fortalesa caiguda. Pilons de rocs. A les poques cambres, sense sostre, una solitària paret conserva la finestra de reixes que el temps ha rovellat, per on ara guaita amb mirada perduda els seus animals. Unes pasturen, esperant la plàcida remugada de la vesprada, d'altres resten indiferents, amorriades, a l'ombra de l'ermita.

Aquest prat, feu de les corredisses d'infants dels dies d'aplec, on encara ressona el somni llunya de la tenora, enfiladissa com les hores!

Aquest prat dels primers festeigs clandestins, testimoni de tantes esperances!

Al costat de la bassa, senyoregen els pins, altius. Recordes...on tantes vegades havíem collit rossinyols i trompetes! Agafaves una embosta d'aigua i esquitxant riallera la molsa em deies : " Si poses juntes dues gotes d'aigua, els follets sembraran la llavor d'un bolet"

El sol s'endormisca, i arriba el fred dels records. Una ovella fa una llarga correguda. La sents ? Es la borella, aquella banya-trencada. Potser encara li sents dringar l'esquellot?. Lluny, molt lluny, sonen

sis campanades a la torre de Caldes.

Aquest any, si veiessis que seca esta la molsa!. Els follets no han pogut treballar.

S'abriga amb la samarra, i mentre el gos arreplega els escamots, xarbot amb la mà, l'aigua verdosa de l'antic abeurador, hi juga i remena...i esquitxa indiferent una i altra vegada la molsa per veure si els follets planten violes a la primavera. ■

PRIMER PREMI
CATEGORIA JUVENIL (2n. nivell)
ANAÏS VIDAL I GARCIA

Trenca el silenci una rialla

Trenca el silenci una rialla molt aguda, com campanetes distorsionades per un bell son. Així és, un somni vaporós i lluminós, o potser un record.

Jo agafo una maneta petita, perfecta, tova i calenta com un préssec madur sota el sol. I amb l'altra mà acarono una galta rodona, rodona com el món. I penso que devia ser així com es va crear, el món.

Amb una carícia, amb un picar de mans, amb unes pessigolles nervioses, així es crearen la pluja, el fred, el llamp, i, amb un somris, els raigs del sol.

I foren inventades les tardes de juliol en la rossor dels seus cabells, i la matinada tardana de l'hivern en els ulls emboirada de tímides estrelles i resseguida per un espès ramatge estèril i fosc.

S'inspiraren les gràcies de la primavera en aquells gestos plàstics i mal-leables, i la paraula en el que ella expressava. I una ganyota es convertí en vers i amb la joia que sentiren esclatà l'univers.

I els bocinets s'escamparen. Una poncella de rosa, la primera rosa de l'any, i un secret compartit i un conte molt vell, que no recordes com l'has après. I obrir una finestra. I omplir un got. I trencar un vidre, espantar-te i meravellar-te alhora d'aquells cristalls escampats. I entendre un poema I taral·lejar una cançó. Veure com s'infla i llagrimreja, empesa pel pes, la massa, si poses juntes dues gotes d'aigua...

No cal ser massa vell, apreciat lector o oïdor, per contemplar el naixement d'un món. I en canvi sí que t'ho fa sentir de ser tan afortunat testimoni, d'haver viscut una eternitat i de viure una altra eternitat i eternament somiar recordar un miratge lluminós que faci rodar el teu món i acaronar... ■

PRIMER PREMI
CATEGORIA JUVENIL (1r. nivell)
JESSICA MOLINA I GIL

M de vida i V de mort
Pansida d'amor es troba la dona de l'amarg oblit